

[Flygaard]

Det er imidlertid retsforbundets opfattelse, at der kan findes en bedre løsning end den, ministeren her har foreslået. Efter retsforbundets opfattelse ville de administrative lettelser blive større, hvis man ikke sagde 3.200 kr., men 4.000 kr. og så byggede på det princip, at kun de fradragsberettigede udgifter, der oversteg 4.000 kr., kunne bringes til fradrag ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Derved ville man for det første få en mindre administration. For det andet ville man få et betydeligt merprovenu til rådighed, og dette merprovenu kunne retsforbundet godt forestille sig blev brugt dels til en forlængelse af proportionalskattestrøket, dels til en forøgelse af personfradraget.

Når retsforbundet foretrækker en sådan løsning, hvilket også kommer til udtryk ved ændringsforslag, som vi stiller, ligger der også den videregående tankegang bag ved det, at man derved er på vej mod en fradragsreform. For det er ikke yderligere fradrag og opskrivninger på andre områder, som venstres ordfører også var inde på, vi har behov for i den nuværende situation; tværtimod.

Ministeren for skatter og afgifter (Mogens Lykketoft):

Det er vanskeligt at få politisk engagerede mennesker til at interessere sig for forenklinger i skattesystemet. Fordeling interesserer meget, forenkling interesserer meget lidt. Det er også den erfaring, vi har måttet gøre her i dag, og, som hr. Bernhard Baunsgaard så ublufærdigt afslørede det, også en erfaring, vi har måttet gøre under forhandlingerne forud for fremsættelsen af dette lovforslag.

Men jeg er nu nødt til at sige, at dette folketing står sig ved en gang imellem at gennemføre administrative forenklinger, også selv om det betyder nogle få hundrede kroners forskydning fra en millimeterretfærdighed, og selv om det betyder, at nogle mennesker, som har en udgift, mister et fradrag, og nogle mennesker, der ikke har nogen udgift, får et fradrag. Hvis det er i den størrelsesorden, vi taler om her, burde det være noget, vi med meget brede flertal kunne bære igennem. For hvad er det, det dybest set drejer sig om? Det drejer sig om at frigøre ressourcer hos de kommunale ligningsmyndigheder til at beskæftige sig med mere interessante

opgaver, mere givende opgaver, mere vigtige opgaver.

Disse regler har stået stille siden 1973-74, og det gælder både det faste lønmodtagerfradrag og det befodringsbundbeløb, der ikke giver fradrag. I den periode er der sket det, at det fra at være 85 pct. af lønmodtagerne, der brugte standardfradraget, nu er under halvdelen. Det er ikke nogen rimelig anvendelse af ressourcerne at skubbe så mange mennesker over i en konkret fradragsret for så små udgifter. Der må foretages en omprioritering over i retning af en vis forenkling af systemet.

I den forbindelse er jeg nødt til at gøre opmærksom på, at befodringsfradraget egentlig er et nyt og vel principielt teoretisk artsfremmed fradrag i skattesystemet. Der er vældig mange grunde til, at vi i hvert tilfælde i den nuværende situation bevarer det for at sikre en rimelig mobilitet på arbejdsmarkedet. Men jeg har meget svært ved at se, at de moderate forskydninger, vi vil gennemføre her, skulle være i strid med dette overordnede hensyn.

Så vil jeg i øvrigt gerne tilføje, at det er min hensigt så vidt muligt med virkning fra 1983 at komme ind i drøftelser om mere vidtgående forenklinger – ikke nødvendigvis yderligere ændringer af beløbsgrænser – af de meget komplicerede regler, vi anvender for, hvornår man kan bruge den ene form for befodrning, og hvornår man kan bruge den anden form for befodrning. Det mener jeg der er et stort behov for.

Men dette forslag repræsenterer det, som vi med kort varsel kunne gøre. Det er faktisk det eneste forslag, vi kan nå at behandle med virkning fra 1982, som kan medføre nogle administrative forenklinger. Derfor lægger jeg megen vægt på, at dette forslag gennemføres, også selv om det skal gennemføres med stemmer fra folk, der egentlig udtrykker en vis afsky for det. Det vil ikke genere mig; jeg mener, det er vigtigt at få det igennem alligevel.

Der blev sagt, at også andre beløbsgrænser trængte til at blive reguleret. Hr. Ellemann-Jensen nævnte 3.000 kr.s fradraget for forsikring m. v. og gavefradraget. Der opnås ingen administrative forenklinger ved at forhøje disse grænser; det vil jeg lige understrege, for det er en væsentlig forskel. Der er mange andre diskussioner i det, men der opnås